

Kázeň z ev. večerných služieb Božích v Bratislave (NK) 21. 5. 2019, 18.00 h.; utorok po 4. nedeli Kantate (Spievajte) – 4. po Veľkej noci
ES: 356, 152, 428, A 33, Žalm 95, 1 – 7

Žalm 147, 1: „Haleluja! Chváľte Hospodina! Lebo je dobré spevom oslavovať nášho Boha.“

Kolosenským 3, 16: „Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohato; vo všetkej múdrosti učte a napomínajte sa žalmami, hymnami, duchovnými piesňami a vďačne spievajte v srdciach Bohu!“

Milí bratia a milé sestry!

Za čias panovanie cisára Trajána (98 – 117) bol miestodržiteľom krajiny v severozápadnej časti Malej Ázie pri Čiernom mori Plínius mladší. Krajina sa nazývala Bithynia. Plínius v správe pre cisára píše o kresťanoch, ktorí vo svojich zhromaždeniach **spievali piesne na oslavu Krista, ktorého uctievali ako Boha**. I z toho je zjavné, že od **počiatku existencie kresťanskej cirkvi mali v nej duchovné piesne významné miesto**.

Cirkev tým nadviazala na starozmluvný Izrael, ktorý vyznáva: „*Je dobré spevom oslavovať nášho Boha; lebo chválospev je milý, lúbezný. Hospodin buduje Jeruzalem, zhromaždí rozptýlených z Izraela; On uzdravuje skrúšených srdcom a obväzuje ich rany*“ (Ž 147, 1 – 3). **Spev na službách Božích zďaleka nie je iba akýmsi kultúrnym**

príspevkom. Duchovný spev je formou modlitby, vyznania, ale aj zvestovania Božích právd, vzájomného poučovania a napomínania sa. Keď mi pri návšteve v nemocnici jedna sestra na otázku: Ako sa má?, odpovedala slovami piesne: „Co Bůh činí, to dobré jest“, bolo zrejmé, že z Biblie pochopila to zásadné – že Pán Boh nás neopúšťa ani v kríži, ale v Kristovi nesie naše ťažkosti spolu s nami.

Apoštol nás nabáda: „Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohato; vo všetkej múdrosti učte a napomínajte sa žalmami, hymnami, duchovnými piesňami a vďačne spievajte v srdciach Bohu!“ (Kol 3, 16)

Spev je neodmysliteľnou súčasťou našich bohoslužobných zhromaždení. **Cieľom služieb Božích nie je prinášať zábavu, ale spoločne oslavovať Pána Boha**. – Vzájomne sa v uctievaní Boha zjednotiť. Práve reformácia, ktorej sme dedičmi, prízvukovala, že cirkevný zbor nie je pasívnym divákom obete, ktorú v jeho mene prináša kňaz, ale aktívnym spoluúčastníkom služieb Božích. Deje sa tak sústredeným počúvaním Božieho slova, ako aj spoločným spevom duchovných piesní a liturgických častí.

Spev duchovných piesní výrazne zjednocuje a upevňuje naše spoločenstvo. Kto chce spievať správne, musí počúvať aj iných, držať tón, zachovávať tempo, silu

aj rytmus. Tým sa pri speve učíme mnoho praktického aj pre bežný život. **Keď počúvame iných - je to znak prežívaného spoločenstva. Ved' spev nechce byť iba súčtom tónov mnohých jednotlivcov, ale spoločným hlasom Pánovej cirkvi.**

„Je dobré spevom oslavovať nášho Boha“ (Ž 147 ,1)
- Žalmista nás upozorňuje, že **spievame Bohu! Nejde teda len o odspievanie si piesní či liturgie, ale o to, aby sme spevom povedali to, čo je slovami nevyjadriteľné.** Spev zapája do oslavy Pána Boha celú našu bytosť. Keď Písmo nabáda spievať Bohu v srdci (Kol 3,16), mieni tým srdečný, úprimný spev - **oslavu celou bytosťou, nie srdcom rozdvojeným** (por. Ž 12, 3). Niet pochýb, že veriaci poznali mnohé piesne naspamäť, čo spevu zo srdca - celou bytosťou - napomáha. Aj preto učíme i našich konfirmandov spamäti verše aspoň niektorých piesní z Evanjelického spevníka (ES) a texty niekoľkých žalmov. Príliš nadšení z toho však nie sú. Určite oveľa prirodzenejšie, ako mladých drilovať spevníkové piesne, by bolo, keby sme v našich rodinách spievali nábožné piesne. Prinajmenšom keby sme viedli naše deti k láske k hudbe a k duchovným piesňam. Možno darovaním peknej hudobnej nahrávky, možno pozvaním ich - nasmerovaním ich na stretnutia, kde spieva mladá generácia duchovné piesne formou blízke jej veku a naturelu. Takýchto

podujatí je v našom zbore dosť. Nech nás nehnevá, že mladým je blízka iná forma ako starším. Ak budeme otvorení a dokážeme s láskou prijať aj to, čo je blízke im, budú aj oni ochotnejší rešpektovať formy blízke starším. **Ved' to, či spievame radi, súvisí ani nie tak s formou hudby či naším hudobným sluchom, ako s našou vierou.**

Služby Božie sú slávnosťou viery vo vzkrieseného Pána Ježiša Krista. **Oslavovať vieme iba to, čo sme prežili, čo prežívame, čo sa dotýka nášho života. Ak niet v nás živej viery, ak nie je Ježiš Kristus v našom bytí živým, potom niet divu, že nieta túžby po službách Božích ani po speve duchovných piesní.**

Pri speve duchovných piesní ide oveľa väčšmi o svedectvo, o vyznanie srdca, ako o formu či umeleckú kvalitu. - Hoci aj na nej hodno pracovať. - Ved' spievame Bohu! Teda nemali by sme sa uspokojiť s tým, že keď je Pán Boh milostivý a trpezlivý, tak Mu bude milý akýkoľvek náš spev...

To, že pri speve nábožných piesní ide prednostne o svedectvo srdca, si priblížme na dvoch piesňach z nášho ES:

(1) Charlotte Eliotová, si na počiatku 19. storočia uvedomila, že napriek svojej počestnosti, nemá živý vzťah s Bohom. Dlhú dobu ju tento problém zamestnával, až sa

jej stalo zrejým, že musí prísť k Ježišovi v pokání a vo viere. Začala Mu dôverovať ako svojmu osobnému Spasiteľovi. Svoju skúsenosť hľadania Pána Boha vyjadrila v piesni, ktorú máme v našom ES pod číslom **643**: „Taký (á), hľa, som, ja nič nemám, viem, že krv tiekla z tvojich rán a že ma voláš, neváham? Ku Tebe idem, Pane môj!“ (Prosím, prečítajte si doma i ďalšie verše z tejto piesne – ES č. 643, 2.-6.)

(2) Peter a Nancy Whiteovci ani po 7. rokoch harmonického manželstva nemali deti. To ich dostalo do stavu blízkeho depresii. Nato sa zoznámili s mladým invalidným dievčaťom, z tváre ktorého vyžaroval skutočný pokoj. Pozvali dievčinu k sebe domov a Francoise (Havergal) im porozprávala prostými slovami o svojej viere v Ježiša Krista. Vždy nebola taká šťastná. Keď choroba začala ochromovať jej telo a ona musela zanechať štúdium, spoznala, čo je to vzbura i beznádej. Keď sa obrátila ku Kristovi porozumela, že aj v ťažkej životnej skúške a skrze túto skúšku môže oslavovať Boha. Boha, ktorý jej ukázal lásku v tom, že aj za ňu dal svojho milovaného Syna (por. J 3, 16). Svedectvo tejto dievčiny sa dotklo mladých manželov. Spoločne sa modlili a Pán Boh sa im dal poznať ako aj ich osobný Spasiteľ. Zorganizovali večierok, aby pred svojimi priateľmi vydali svedectvo o Ježišovi Kristovi. Medzi ľudí z vysokej londýnskej spoločnosti priviezli na vozíčku aj Francoise. Svoje

znetvorené nohy ukrývala pod prikrývkou. Na klavíri zahrála svoje obľúbené piesne; medzi nimi i tú, ktorá je v ES pod číslom **648**. Z tela, ktoré bolo ochromené chorobou, vychádzal namiesto náreku, radostný spev: „Vezmi, Pane, život môj, posväť ma, nech som len Tvoj/a/! Čas môj, dni a hodiny, vezmi, Jezu, jediný. Vezmi moje ruky sám, uč ma, ako slúžiť mám! Vezmi nohy, nauč ich, kráčať cestách po Tvojich!“ Pritom Francoise nemala funkčné nohy. (Je hodno prečítať si i ďalšie verše z tejto piesne: ES č. 648, 3. – 6.) Mnohí, ktorí boli toho večera pozvaní, na svedectvo – vrúcny spev postihnutej dievčiny, uverili v Ježiša Krista. Francoise zomrela mladá, iba 43 ročná, ale jej spev, ktorý bol svedectvom živej viery, nasmeroval mnohých ku Kristovi.

Ani my nezabúdajme, že „*je dobré spevom oslavovať nášho Boha*“ (Ž 147,1). „*Slovo Kristovo nech prebýva v nás bohato; vo všetkej múdrosti učme a napomínajme sa žalmami, hymnami, duchovnými piesňami a vdáčne spievajme v srdciach Bohu!*“ (Kol 3,16) Amen.

Použitím:

Heslo: „Zpívati“ - in: Adolf Novotný: Biblický slovník (vyd. Kalich, Praha 1956);
Kol. autorov: Biblia s aplikáciami pre život - Nový zákon (vyd. IBS & Medzinárodná biblická spoločnosť - Slovensko, Bratislava 2000);
Kol. autorov: Dobrá setba - kalendár /zamyslenia z 29. a 30. 3. 2005/ (vyd. GBV, Dillenburg, SRN 2004);
John Blanchard: Vyrovnaný s Bohom (samizdat; nedatované).